



ת"פ 22937/02/14 - מדינת ישראל נגד פנחס פרחן

בית משפט השלום בקריית גת

03 מאי 2017

ת"פ 22937-02-14 מדינת ישראל נ' פרחן

בפני כב' השופטת נועה חקלאי

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד הילה אליהוא

נגד

הנאשם

פנחס פרחן

ע"י ב"כ עו"ד דן גרובס

החלטה

1. בפניי מחלוקת פרוצדורלית, האם להתיר למאשימה בשלב הטיעונים לעונש להעיד את המתלונן ולהציג תמונות של החבלות שנגרמו למתלונן ותעודות רפואיות שלו, זאת לאחר שהנאשם הודה בכתב האישום במסגרת הסדר טיעון, ואין בהסדר הטיעון כל התייחסות לכוונת המאשימה להעיד את המתלונן או להציג הראיות האמורות בשלב הטיעונים לעונש.

רקע

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של פציעה כשהעבריין מזויין, עבירה בניגוד לסעיף (1)335 לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן - "חוק העונשין").

3. עובדות כתב האישום תוקנו במסגרת הסדר.

4. על פי עובדות כתב האישום המתוקן הנאשם מ נ (להלן - "המתלונן") הינם שכנים המתגוררים בסמוך אחד לשני במושב X. ביום 15.11.12 הבחין המתלונן כי רכבם של משפחת הנאשם חוסם את יציאת רכבו. המתלונן פנה לאמו של הנאשם בעודו אוחז מברג בידו. אז הגיע הנאשם למקום, הגיח מאחורי המתלונן והיכה אותו באמצעות קרש בראשו. מיד ובהמשך הגיע אחיו של הנאשם הוריד לנאשם את הקרש מהיד והרחיקו מהמקום. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלונן חתך עמוק באורך של 15 ס"מ בראשו, אשר בגינו בוצעה תפירה של החתך המדמם בקרקפת וחוסן בטודסואיד.

5. ביום 1.10.14 הציגו הצדדים הסדר כדלקמן:

"הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן ולא יורשע בו. הנאשם ישלח לשירות המבחן. ככל שהתסקיר יהיה חיובי בפרמטרים של הפנמה, קבלת אחריות, חרטה, שיתוף פעולה עם שירות המבחן לרבות השתתפות בטיפול ככל



שיוחלט והעדר צפי למסוכנות - בלי אלימות ובהנחה שלא יפתחו תיקים נוספים ותהיה המלצה על הימנעות ממאסר, נגביל את עמדתנו ל- 3 חודשי מאסר שיתכן ויבוצעו בעבודות שירות, מאסר מותנה ופיצוי. ככל שהתסקיר יהיה שלילי, נטען פתוח וההגנה תטען כראות עיניה לרבות הימנעות מהרשעה".

6. ביום 8.3.17, לאחר שהדיונים נדחו מספר פעמים, בין היתר לצורך קבלת תסקיר ובשל החלפת יצוגו של הנאשם ואי התייצבותו, התייצבו הצדדים ערוכים לטיעונים לעונש, אלא שבמועד זה, התייצבו בבית המשפט גם המתלון ובא כוחו, כשבכוונת המאשימה להעיד את המתלון בשלב הראיות לעונש ולהגיש תמונות המתעדות את הפציעה ותעודות רפואיות.

7. ב"כ הנאשם התנגד לשמיעת עדותו של המתלון, הן מכיוון שהופתע ולא היה ערוך לכך, והן בשל טענות עקרוניות שהעלה במהלך הדיון. לבקשת ב"כ הנאשם נדחה הדיון, על מנת לאפשר לו להשלים טיעונו בכתב. אף למאשימה ניתנה זכות תגובה לאחר השלמת טיעוני ב"כ הנאשם, אך המאשימה לא הגישה תגובה.

טיעוני הצדדים

8. ב"כ הנאשם טען כי לאחר תיקון 113 ככל שהמאשימה מבקשת להגיש ראיות לעונש היא צריכה להודיע על כך מראש. לדבריו אין אינדיקציה לכך שהמאשימה הודיעה מראש על כוונתה זו.

לדבריו, יש להימנע ככל הניתן מהפתעת נאשמים, בוודאי לאחר שנחתם עימם הסדר טיעון. ב"כ הנאשם הפנה בעניין זה לפסיקתה של כב' השופטת ארבל ברע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נ' טאלב נואורה** וכן לת"פ (כ"ס) 2485/06 **מ.י. נ' אונגיל ואח'.**

לטענת ב"כ הנאשם היה על המאשימה להודיע לנאשם בטרם חתימה על הסדר הטיעון כי בכוונתה להעיד את המתלון בשלב הראיות לעונש, ומשלא עשתה כן אין להתיר העדתו של המתלון. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקתה של כב' הש' לביא בת"פ (קג"ת) 35576-11-12 **מדינת ישראל נ' יפרח**. לאור כל האמור מתנגד ב"כ הנאשם הן להעדת המתלון והן להגשת תמונות או תיעוד רפואי של המתלון.

לדבריו, האיזון בין זכותו של המתלון להישמע בבית המשפט ובין זכות הנאשם להליך הוגן מחייב מתן הודעה מראש לנאשם בטרם עריכת הסדר על הכוונה להעיד את המתלון.

ב"כ הנאשם אינו טוען כי ככלל אין להעיד מתלון בשלב הראיות לעונש, אלא שבמקרים בהם נחתם הסדר טיעון, ניתן להעיד את המתלון בכפוף לכך שניתנה על כך הודעה מראש בטרם חתימת ההסדר, וזאת על מנת שלא להפתיע נאשמים.

ב"כ הנאשם הגיש דוגמה להסדר טיעון בו הודיעה המאשימה מראש על כוונתה להגיש בשלב הטיעונים לעונש סרטון שמתעד את ביצוע העבירה וכן להעיד נציג של משפחת הקורבן, ולטעון לנסיבות מחמירות (רשלנות גבוהה).

ב"כ הנאשם טען כי העדתו של המתלון על מצבו הנפשי והרפואי הינה עדות בדבר "הנזק שנגרם מביצוע העבירה" ולפיכך מהווה נסיבה הקשורה בביצוע העבירה המוסדרת בסעיף 40ט (א)(4) לחוק העונשין.

לדבריו סעיף 40 לחוק העונשין הסדיר את דרכי ההוכחה של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה. ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 3667/13 **ח'טיב נ' מדינת ישראל**, הקובע כי הסעיף מעמיד תנאים מחמירים ביותר להגשת ראיות לעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ולפסיקה בת"פ (מחוזי ב"ש) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פלוני**,



שם בית המשפט סירב לקבל תמונת צבע הממחישה את תוצאות העבירה, שכן המאשימה לא הודיעה על כוונה זו בטרם חתמה על הסדר הטיעון.

לאור כל האמור מתנגד ב"כ הנאשם שתישמע עדות המתלון ושיוגשו תמונות או תעודות רפואיות.

9. בדיון שהתקיים ביום 8.3.17 טענה ב"כ המאשימה כי אין זה חלק מההסדר להודיע לגבי עדות המתלון, לדבריה המתלון נושא מטען רגשי משך שנים רבות ומבקש להישמע. לדבריה, המתלון יעיד רק על מצבו הרפואי והנפשי.

דין

10. ככלל, וכפי שאף ב"כ הנאשם הסכים בטיעוניו, תיקון 113 אינו מונע את האפשרות להעיד את המתלון על הנזקים שנגרמו לו.

בעניין זה אין לי אלא לצטט את דבריה של ס"נ (כתוארה אז) כב' הש' רויטל יפה כ"ץ בתיק עפ"ג (באר שבע) 4687-05-15 - **וליד גמאעין נ' מדינת ישראל**:

"תיקון 113 לחוק העונשין אינו קובע, כי בכל מקרה לא ניתן להעיד מתלון על הנזקים שנגרמו לו כתוצאה ממעשי העבירה, אפילו ניתן היה לכלול נזקים אלה בכתב האישום או להביא עדות לגביהם טרם הכרעת הדין. אמנם, סעיף 40(א) קובע, כי "ביהמ"ש יקבע, כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה"; ואמנם, סעיף 40ט', שמפרט אותן נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לפיהן ייקבע מתחם העונש ההולם, ושיש בהן כדי להשפיע על מידת אשמו של הנאשם, מפרט גם את "הנזק שנגרם מביצוע העבירה" [ס"ק 40ט'(4)], כך, שלכאורה, צד המעוניין לבסס טיעוניו גם על הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירה, עליו להביא ראיות אלה בשלב שמיעת הראיות, או לדרוש לכלול רכיב זה בין הנסיבות המפורטות בכתב האישום במידה והוא תוקן במסגרת הסדר טיעון. **אולם, ס"ק 40(ב)(1) קובע, כי התיקון לחוק אינו פוגע בזכותם של הצדדים "להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה", ולפיכך, צדק ביהמ"ש קמא כאשר קבע, שתיקון 113 לא פגע בזכות המאשימה להביא ראיות לעניין העונש בהתאם לסעיף 187 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ויש להוסיף, כי התיקון גם לא פגע בזכויות נפגעי עבירה על פי חוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, ולענייננו, הכוונה לסעיף 18 לחוק זה, שעניינו "הצהרת נפגע", והמאפשר לנפגע עבירה, למסור "הצהרה בכתב... על כל פגיעה ונזק שנגרמו לו בשל העבירה, לרבות נזק גוף, נזק נפשי או נזק לרכוש", וזכותו, כי הצהרתו תובא לפני בית המשפט בדיון בעניין גזר דינו של הנאשם". וכבר נפסק, שאם ניתן להגיש הצהרה, אין גם למנוע מנפגע העבירה למסור דבריו בביהמ"ש בעל-פה.**" (ההדגשות שלי - נ.ח.).

11. ראוי לציין כי בעניין גמאעין שלעיל, כפי שבתק שבפני הצדדים הציגו הסדר שכלל תיקון כתב האישום. לא הוצג הסדר לעניין העונש. המאשימה ביקשה להעיד את המתלון בשלב הטיעונים לעונש, ההגנה התנגדה, בית משפט קמא התיר העדתו של המתלון, תוך שקבע כי בסמכות בית המשפט לשמוע ראיות לעונש בנוגע לנזקים שנגרמו כתוצאה מן העבירה, להבדיל מנסיבות הקשורות לעצם ביצוע העבירה, כלומר לאחריות בגין העבירה. (ראו החלטתו של כב' הש' סולקין בת"פ (ב"ש) 43663-03-14 **מדינת ישראל נ' וליד גמאעין**, מיום 18.3.15). החלטה זו אושרה על ידי בית המשפט המחוזי.

12. אם כן, הרי שנותרה השאלה, האם בשל קיומו של הסדר טיעון, והעדר הודעה של המאשימה בטרם חתימה על ההסדר, או במסגרת ההסדר על כוונתה להעיד את המתלון, נשללת זכותה של המאשימה להעיד את המתלון בשלב הראיות לעונש, ונשללת זכות המתלון המוקנית לו מכח חוק זכויות נפגעי עבירה?



13. ברע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נגד נוארה**, התייחסה כב' השופטת ארבל, לאפשרות המאשימה להביא בשלב הטיעונים לעונש ראיות בדבר נסיבות מחמירות אשר לא נכללו בכתב האישום אשר עליו הסכימו הצדדים במסגרת ההסדר. כך לדבריה:

"בטרם סיום, אבקש להעיר שתי הערות משלימות: ראשית, **ככל שמדובר בסיטואציה בה לצד כוונת התביעה לחתום על הסדר טיעון עם הנאשם מתעתדת היא לטעון כי נסיבות מחמירות שלא נכללו בהסדר הטיעון מצדיקות החמרה בעונשו, הרי שראוי כי תודיע היא לו על כך מראש ובטרם החתימה על הסדר הטיעון. לא ניתן יהיה לקבל מצב בו לאחר שנערך הסדר הטיעון ומשההסדר אושר על-ידי בית המשפט, תבקש התביעה במפתיע להעלות טענות חדשות - גם אם לעניין העונש בלבד - שאפשר והיו משפיעות על נכונות הנאשם לחתום על הסדר הטיעון לו היה מודע להן לכתחילה. יתר על כן, גם כשאין מדובר בהליך שבמסגרתו צפוי להיערך בין הצדדים הסדר טיעון, ראוי שהתביעה תידע מראש את הנאשם ואת בית המשפט כי במידה והנאשם יורשע, בכוונתה להביא בשלב הטיעונים לעונש ראיות העשויות להשפיע באופן משמעותי על "צבעה" של התמונה הכללית או להביא להחמרה ניכרת בעונש (כדוגמת עדות של קרבן עבירת מין או ראיות בהתייחס לקיומו של מניע לביצוע העבירה). זוהי דרישה לרמת הגינות בסיסית ואני סבורה כי על התביעה כצד להליך, ובפרט כמי שמייצגת את המדינה ואמונה על קידום האינטרס הציבורי הרחב, להקפיד על כך." (ההדגשות שלי - נ.ח.).**

14. ראו גם דברי בית המשפט העליון בע"פ 3667/13 **ח'טיב נ' מדינת ישראל**:

"הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום מבטאת את הסכמתו לעובדות ולנסיבות האמורות בו. יש בה משום הצהרה כי אין בעובדות ובנסיבות המתוארות בכתב האישום יותר מאשר עשה וכן, בהתאם, כי לא נשמטה מכתב האישום עובדה או נסיבה שיכולה היתה להיות לו לעזר או להקל עמו. לכן, משהודה הנאשם בעובדות כתב האישום - לרוב לאחר שיח ושיג עם גורמי התביעה ובמסגרת הסדר טיעון - משקף כתב האישום את הסכמת הצדדים לאמור בו. לפיכך, נהיר כי כל חזרה מהסכמה זו, שינוי שלה או הוספה לה בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תדרש לעמוד בתנאים מחמירים יותר - כפי שקובע סעיף 40(ב)(2), שלא כסעיף 40(ב)(1).

... ההסדר הקבוע בסעיף 40(ב)(1) מאפשר לנאשם, ולו בלבד, להביא ראיות להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אשר לא הובאו בשלב בירור האשמה, וזאת מבלי להזקק לאישורו של בית המשפט. לעומת זאת, ההסדר הקבוע בסעיף 40(ב)(2) מתנה את הבאת הראיות להוכחת הנסיבות באישור בית המשפט, אך מאפשר זאת לבקשת כל אחד מהצדדים, הן התביעה והן הנאשם. זאת, בשים לב לתנאים נוספים, אשר אינם כלולים בסעיף 40(ב)(1), באשר לשאלה האם היתה אפשרות לטעון לגבי הנסיבות שהוכחתן נדרשת בשלב בירור האשמה או האם הוכחת אותן הנסיבות דרושה על-מנת למנוע עיוות דין."

15. ברע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית**, נקבע כי כאשר גובש כתב אישום מתוקן, לא היתה מניעה מצד המשיבה לטעון את אותן הטענות אשר היא מבקשת להעלות במסגרת הראיות והטיעונים לעונש, והדבר לא הותר. שם נקבע:

"על כתב אישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלוונטיות לביצוע העבירה. כלל זה נועד כדי לתחום את הדיון בעניינו של הנאשם. במיוחד קיימת הצדקה לכלל זה, שעה שמדובר בכתב אישום שתוקן



במסגרת הסדר טיעון - שכן במקרים אלה הסדר הטיעון וכתב האישום שתוקן במסגרתו, משקפים את ההסכמות שאליהן הגיעו הצדדים ... בהינתן הכלל האמור, כאשר נאשם מודה בעובדות ובנסיבות במסגרת הסדר טיעון וכתב האישום מתוקן בהתאם - שומה על הערכאה הדיונית להביא בחשבון רק את אותן עובדות ונסיבות שפורטו בכתב האישום המתוקן ושבנה הודה הנאשם לצרכי הסדר הטיעון. אל לו לבית המשפט להביא במניין שיקוליו, בבואו לגזור את הדין, עובדות ונסיבות שלא נכללו בכתב האישום שבו הודה הנאשם במסגרת הסדר הטיעון...לכלל האמור קיימים חריגים..."

16. יצוין כי בעניין נוארה שלעיל, עמד על הפרק רצונה של המאשימה להוכיח בשלב הטיעונים לעונש לטעון לנסיבות מחמירות לפיהן מטרת החזקת הסכין על ידי הנאשם היתה לרצוח יהודים, אף שעניין זה לא קיבל ביטוי בעובדות כתב האישום.

בעניין חטיב שלעיל ביקשה המאשימה להוכיח בשלב הטיעונים לעונש נסיבות מחמירות לפיהן הנאשם ביצע את העבירות הביטחוניות שיוחסו לו - בשל מניעים אידיאולוגיים, אף שהמניע האידיאולוגי לא הוזכר בעובדות כתב האישום המתוקן, מנגד ביקש הנאשם לטעון כי המניע לביצוע העבירות היה בשל לחץ שהופעל עליו על ידי אחר, כאמור גם טענה זו לא הוזכרה בכתב האישום המתוקן.

בעניין פלונית, ביקשה הנאשמת בשלב הטיעונים לעונש לטעון כי הרקע לשיסוף גרונו של בעלה היה נעוץ בהיותה קורבן אונס בילדותה וקורבן כפיה מינית במערכת היחסים עם בעלה, על אף שבהסדר אליו הגיעו הצדדים ובכתב האישום המתוקן לא היתה הסכמה בעניין זה.

17. מכל האמור לעיל, בשים לב שהצדדים שבפניי הגיעו להסדר במסגרתו תוקנו עובדות כתב האישום, ומאחר שהמאשימה לא הודיעה בשלב עריכת ההסדר על כוונתה בשלב הטיעונים לעונש להוכיח נסיבות מחמירות, אני קובעת כי המאשימה לא תוכל בשלב הטיעונים לעונש להביא ראיות בדבר נסיבות מחמירות הנוגעות לביצוע העבירה.

18. עם זאת, להבדיל מנסיבות מחמירות/מקלות הקשורות בביצוע העבירה, כדוגמת המקרים שבפסיקה שלעיל הרי שאיני מוצאת מניעה, לאפשר למאשימה להעיד את המתלונן, נפגע העבירה, ביחס לעניינים שהוסדרו במפורש בסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, קרי ביחס לכל פגיעה או נזק שנגרמו לו בשל העבירה, לרבות נזק גוף, נזק נפשי או נזק לרכוש.

זכות זו כאמור מוקנית למתלונן על פי חוק. המחוקק עצמו קבע בסעיף 18 לחוק האמור כי עניינים אלו יובאו בפני בית המשפט בשלב הטיעונים לעונש.

19. ראו בעניין זה החלטת בית המשפט העליון בע"פ 3277/10 מוחמד אנבריה נ' מדינת ישראל:

"דומה כי הסכמה בין המדינה לנאשם בדבר עובדות כתב האישום היא עניין שונה ונפרד מהגשת ראיות במסגרת הטיעון לעונש, אשר יבססו, במישור העובדתי, את הפגיעה שנגרמה לקרבן עבירה. בנוסף, כעולה מגזר הדין, נוכח התנגדות בא כוח המערער להגשת המסמכים, העיד מטעם המשיבה המתלונן עצמו אודות הפגיעה שנגרמה לו. דומה כי אין חולק על כך שהמתלונן רשאי היה להעיד אודות הפגיעה שנגרמה לו ולמסור תמונה מלאה של השלכות המקרה על חייו, תוך שבאפשרות בא כוח המערער לחקרו בחקירה נגדית. כל עוד התשתית העובדתית לגזירת הדין היא זו בה הורשע הנאשם, אין בדברים פסול."

20. נכון הוא, כפי שטען ב"כ הנאשם, שמעטים הם המקרים בבית משפט קמא, בהם המתלוננים מממשים את זכותם להעיד לעונש, עם זאת, בעצם מימוש הזכות אין כדי להפגיע את ההגנה באופן שיצדיק שלילת זכותו של המתלונן להעיד.



21. ככל שהמאשימה ידעה כבר בשלב עריכת ההסדר כי בכוונתה להעיד את המתלון, ראוי היה ליידע את הנאשם מבעוד מועד וככל הניתן בטרם חתימה על ההסדר.

בשים לב שב"כ הנאשם לא קיבל התראה על עצם העדתו של המתלון, לא הועבר אליו תסקיר נפגע מבעוד מועד ולא הועבר אליו התיעוד הרפואי הרלוונטי, מצאתי הצדקה כאמור, לדחות את שמיעת עדותו של המתלון, על מנת לאפשר להגנה להערך לדיון.

22. באשר להגשת התמונות אשר מתעדות את החבלות נשוא העבירה:

בעניין זה אין לי אלא לאמץ את דבריו של כב' הש' אינפלד, בת"פ (מחוזי ב"ש) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פלוני**, שם קבע את הדברים הבאים:

"אף כאשר יש הסדר עובדות, אך שאלת העונש נותרת פתוחה לגמרי, ואין הסכמה מפורשת לעניין הראיות לעונש, רשאית המדינה להגיש כל ראיה אחרת לעניין העונש עצמו. כך ניתן להגיש ראיות "דופי" על הנאשם כגון עברו הפלילי וכמובן ראיות על העבירה ומשמעותה כגון נפישות העבירה או הקושי להילחם בה וכד'. למדנו כי, **גם לאחר "הסדר עובדות" מותר למדינה גם להביא ראיות אודות הנזק שנגרם למתלון, לאחר מעשה וכתוצאה מן המעשה (על פי הלכת אגבריה).** אולם, כאמור, אין המדינה רשאית להביא ראיות לעניין המעשה עצמו המתואר בכתב האישום... נוכח כל האמור... **המדינה לא תהיה רשאית להגיש את תמונות המתלוננת מיום המעשה.** זאת, מבלי לגרוע מהאפשרות להביא תעודות רפואיות או ראיות אחרות לגבי נזק ארוך טווח שנגרם למתלוננת." (ההדגשות שלי - נ.ח.)

להחלטה דומה של כב' הש' הבכירה רובין לביא בת"פ (קג"ת) 35576-11-12 **מדינת ישראל נ' יפרח**:

"כידוע, אחד השיקולים ששוקל נאשם, הבוחר להודות במסגרת הסדר טיעון, ובעיקר הסדר הכולל תיקון העובדות והפחתת האישומים, כבמקרה שבפני, הינו כי בעשותו כן ביהמ"ש לא ישמע ולא יתרשם באופן ישיר מן העדויות והראיות. מדובר בשיקול לגיטימי אשר עליו מסתמך הנאשם בגיבוש ההסדר, ולכן אם ביהמ"ש יאפשר לתביעה, למרות ההודאה בכתב האישום המוסכם, להוסיף, ללא הסכמת הנאשם, לעובדות כתב האישום ו/או לפתוח מחדש את שמיעת הראיות, בין בהצגת תמונות, בין בהעדת עדים, יש בכך חוסר תום לב, שכן יש בכך אלמנט של הפתעה, לה לא נערך, וזאת במטרה להרע מצבו של הנאשם מעבר למוסכם. הפתרון לכך הינו התייחסות לנסיבות המחמירות בכתב האישום כפי שצוין בסעיף 40 י' (ד) או הסכמה מראש כחלק מן ההסדר, להעלות הטענות, ולהציג ראיות. כך בטרם תיקון 113, על אחת כמה וכמה לאחריו. בנסיבות אלה, **הואיל ולא הוסכם בין הצדדים מראש כי יוגש תיעוד חזותי של האירוע במסגרת הטיעונים לעונש- בקשת התביעה נדחית.**" (ההדגשות שלי - נ.ח.)

סיכום של דבר

23. לאור כל המפורט לעיל אני קובעת כדלקמן:

- המאשימה רשאית להעיד את המתלון ביחס לעניינים שהוסדרו בסעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה.
- המאשימה לא תעיד את המתלון בדבר נסיבות ביצוע העבירה שמקומן היה בעובדות כתב האישום, קרי המניע לביצוע העבירה, אופן התרחשות האירוע, או נסיבות אחרות שיכולות להוות נסיבות מחמירות



הקשורות לעבירה עצמה.

· המאשימה לא תוכל להגיש כראיות לעונש תמונות המתעדות את החבלות מיום העבירה, מאחר שלא הוסכם על כך במסגרת ההסדר, זאת להבדיל מתעודות רפואיות, המלמדות על נזק שנגרם למתלונן, אותן כן ניתן יהיה להגיש.

24. בשים לב שמועד הטיעונים לעונש קבוע ליום 7.5.17, המזכירות תעביר העתק ההחלטה בדחיפות לב"כ הצדדים. ב"כ המאשימה תעדכן המתלונן ובא כוחו.

ניתנה היום, ז' אייר תשע"ז, 03 מאי 2017, בהעדר הצדדים.